

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantii în contradictoriu cu pârâțul având ca obiect litigiu privind funcționarii publici.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns reclamantul personal și în numele celorlalți reclamanți, lipsă fiind pârâțul.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință;

Tribunalul acordă cuvântul pe excepțiile lipsei calității procesuale pasive și a prescripției.

Reclamantul solicită respingerea excepțiilor pentru motivele expuse în scris.

Tribunalul acordă cuvântul pe probe.

Reclamantul solicită încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosar.

Tribunalul deliberând asupra probatoriului încuviințează proba cu înscrisurile administrate la dosarul cauzei pentru toate părțile conform art. 255 raportat la art. 258 Cod Proc. Civ apreciind-o concludentă, pertinentă și utilă cauzei.

Acordă cuvântul pe fondul cauzei.

Reclamantul solicită admiterea cererii astfel cum a fost formulată.

Tribunalul rămâne în pronunțare pe excepțiile lipsei calității procesuale pasive și a prescripției, și pe fondul cauzei.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cererii de față, Tribunalul constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal la data de, sub nr. reclamantii au solicitat, în contradictoriu cu pârâțul, pronunțarea unei hotărâri prin care să fie obligată pârâta la plata drepturilor bănești reprezentând premiul anual aferent anilor în temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 330/2009.

În motivarea cererii, a arătat că premiul anual a fost inclus în salariul de bază, iar drepturile salariale au revenit la nivelul anterior introducerii în salariul de bază; nu se poate ajunge la același quantum al salariilor decât prin neacordarea premiului, iar dreptul în cauză a fost recunoscut și ulterior abrogării art. 25 din Legea nr. 330/2009.

Au fost anexate cererii înscrisuri.

La data de pârâțul a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția prescripției și lipsei calității procesuale pasive, în considerarea să și-au încetat raporturile de serviciu, iar pe fondul cauzei, a solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată, având în vedere că sporul în discuție a fost avut în vedere la stabilirea majorărilor salariale.

La data de reclamantii au formulat răspuns la întâmpinare prin care au reiterat cele expuse în cererea de chemare în judecată și au urmărit să combată susținerile pârâțului.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

Va fi respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive, ca neîntemeiată, având în vedere că este irelevant dacă raportul juridic al unui funcționar a încetat, cât timp pretențiile decurg dintr-o perioadă în care drepturile și obligațiile părților au subzistat.

Respinge cererea pentru perioada anterioară ..., ca prescisa, în temeiul art. 2517 c. civ. termenul de prescripție este de 3 ani și în condițiile în care dreptul este unul de creață, iar acțiunea a fost depusă la data de

Pe fondul cauzei, Tribunalul are în vedere dispozițiile art.25 alin.1 din legea nr.330/2009 care prevăd că personalul salarizat potrivit acestui act normativ beneficiază, pentru activitatea desfășurată, de un premiu anual egal cu media salariilor de bază sau indemnizațiilor de încadrare,

după caz, realizate în anul pentru care se face premiarea, iar potrivit alin.4 al aceluiași articol, plata acestui premiu anual se realiza începând cu luna ianuarie a anului următor perioadei pentru care se acorda premiul.

Începând cu data de 1 ianuarie 2011 au devenit aplicabile prevederile legii-cadru nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice, prin care s-a instituit un nou sistem de salarizare a acestei categorii profesionale.

Prin art.1 alin.2 din acest act normativ s-a stabilit că, începând cu data intrării sale în vigoare, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin.1 sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute de această lege. Art.39 alin.1 lit.w din legea nr.284/2010 abrogă legea nr.330/2009.

Potrivit art.7 alin.1 din legea nr.284/2010, aplicarea acestui act normativ se realizează etapizat, prin modificarea succesivă, după caz, a salariilor de bază, soldelor, funcțiilor de bază, salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare, prin legi speciale de aplicare.

În acest scop, a fost adoptată legea nr.285/2010, privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, iar art.8 din acest act normativ a prevăzut că sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011, acestea fiind avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, potrivit prevederilor acestei legi.

Prin această reglementare s-a modificat modalitatea de plată a premiului anual, aferent anului 2010, aceasta fiind transformată, dintr-o executare uno ictu, într-o executare succesivă, iar sumele corespunzătoare dreptului s-au regăsit în majorările salariale acordate personalului din sectorul bugetar potrivit dispozițiilor art.1 din legea nr.285/2010.

Conformitatea acestor dispoziții legale cu normele din Legea fundamentală și Primul Protocol adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului referitoare la principiul neretroactivității legii și protecția dreptului de proprietate privată a fost constatată de Curtea Constituțională.

Astfel, instanța de contencios constituțional a statuat că, de principiu, sporurile, premiile și alte stimulente acordate angajaților din sistemul bugetar prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate ca atare de Constituție, legiuitorul fiind în drept să le instituie, să prevadă condițiile și criteriile de acordare, să le modifice, suspende sau chiar să le anuleze, ceea ce aparține competenței și opțiunii sale exclusive, singura condiție de ordin constituțional fiind aceea ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică (Decizia nr.1615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012).

În referire la beneficiul premiului anual pe anul 2010, Curtea Constituțională a constatat că acesta reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă a angajatului asupra angajatorului său și constituie un „bun” în sensul Convenției, iar prin art.8 din legea nr.285/2010 a fost modificată doar modalitatea de acordare a acestor sume, anume, eşalonat și succesiv, prin creșterea în mod corespunzător a cuantumului salariului/soldei/indemnizației de bază.

Întrucât nici art.25 alin.4 teza finală din legea nr.330/2009 nu impunea o modalitate de executare uno ictu a obligației de plată, s-a considerat că legiuitorul poate să reglementeze o modalitate de plată eşalonată care să satisfacă și să mențină un echilibru rezonabil între interesele angajaților, pe de o parte, și interesul public, sub aspectul gestionării resurselor bugetare în contextul crizei economice, pe de altă parte.

Întrucât legiuitorul a modificat doar modalitatea în care statul urmează să execute în totalitate această obligație financiară, fără a fi afectate în niciun fel cuantumul și întinderea creanței, Curtea Constituțională a stabilit că nu au fost încălcate prevederile constituționale și convenționale referitoare la protecția dreptului de proprietate privată.

De asemenea, instanța de contencios constituțional nu a reținut nici încălcarea principiului neretroactivității legii, deoarece dispozițiile art.8 din legea nr.285/2010, prin conținutul lor normativ, nu vizează efectele juridice stinse ale unui raport juridic născut sub imperiul legii vechi (decizia nr. 115 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 230 din 5 aprilie 2012; decizia nr. 247 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 331 din 16 mai 2012; decizia nr. 395 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 416 din 22

iunie 2012; decizia nr. 549 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 440 din 2 iulie 2012; decizia nr. 670 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 510 din 24 iulie 2012; decizia nr. 686 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 510 din 24 iulie 2012; decizia nr. 782 din 25 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 785 din 22 noiembrie 2012; decizia nr. 745 din 20 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 805 din 29 noiembrie 2012; decizia nr. 808 din 2 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial partea I., nr. 822 din 6 decembrie 2012; decizia nr. 903 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 27 din 12 ianuarie 2013; decizia nr. 946 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea UI, nr. 30 din 14 ianuarie 2013; decizia nr. 1023 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 38 din 17 ianuarie 2013; decizia nr.1090 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 71 din 1 februarie 2013; decizia nr. 99 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 170 din 29 martie 2013; decizia nr. 113 din 5 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 258 din 9 mai 2013; decizia nr. 154 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 341 din 11 iunie 2013).

Pe de altă parte, prin decizia nr.838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009 s-a statuat că, potrivit Constituției, singura autoritate abilitată să exercite un control al constituționalității legilor sau ordonanțelor este instanța constituțională, iar examinarea de constituționalitate și convenționalitate efectuată în abstract prin aceste decizii se impune instanțelor de judecată investite cu soluționarea cauzelor analizate.

În consecință, premiul pretins de reclamanti nu poate fi acordat pe cale jurisprudențială în configurarea prevăzută de art.25 din legea nr.330/2009, pe baza efectuării, de către instanțele de judecată, a unui examen de constituționalitate și convenționalitate a normelor cuprinse în art.8 din legea nr.285/2010 sub aceleași aspecte asupra cărora instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, în precedent, prin decizii cu efecte general obligatorii.

Pe de altă parte, nici raportarea la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu este de natură să conducă la o altă concluzie, întrucât măsura legislativă, de plată eșalonată a premiului aferent anului 2010, prin includerea sumelor corespunzătoare în majorările salariale acordate personalului din sectorul bugetar potrivit dispozițiilor art.1 și art.8 din legea nr.285/2010, nu afectează dreptul funcționarilor în substanța sa, iar măsurile luate au fost destinate menținerii echilibrului între cheltuielile și veniturile publice, urmărind un scop de utilitate publică (Dumitru Daniel Dumitru ș.a. vs. România, decizie din 4 septembrie 2012, nr. 57265/08).

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut o distincție esențială între dreptul de a primi, în viitor, un salariu câștigat pentru o muncă prestată și dreptul de a primi, în viitor, un salariu într-un anumit quantum (Lelas vs. Croația, cererea nr.55555/08, hotărâre din 20 mai 2010, §. 58; Vilho Eskelinen ș.a. vs. Finlanda, cererea nr.63235/00, hotărâre din 19 aprilie 2007, §. 94).

Totodată, s-a reținut că, în materia drepturilor salariale, statele se bucură de o largă marjă de apreciere în a determina oportunitatea și intensitatea măsurilor adoptate, iar CEDO a declarat în mod constant că respectă modalitatea în care statele membre concep imperativele utilității publice, cu excepția cazului în care raționamentul acestora se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil (Felicia Mihăieș și Gavril Senteș vs. România, cererile nr. 44232/11 și nr. 44605/11, §.19).

Ca atare, statul este cel în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat, putând dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor asemenea beneficii prin modificări legislative corespunzătoare (Kechko vs. Ucraina, cererea nr. 63134/00, hotărâre din 8 noiembrie 2005, §23).

Totodată, în privința diminuării nejustificate a drepturilor sale salariale ca efect al aplicării legii nr.118/2010 și legii nr.285/2010, potrivit art.1 alin.1 din legea nr.118/2010, cuantumul brut al salariilor/indemnizațiilor/soldelor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, se diminuează cu 25%.

Prin urmare, începând cu momentul adoptării acestui act normativ, cuantumul brut al salariilor/indemnizațiilor și soldelor, așa cum fusese stabilit inițial pentru anul 2010 prin legea

nr.330/2009, a fost diminuat cu 25%.

Modul de calcul al salariilor și al tuturor celorlalte drepturi de natură salarială la data de 01.01.2011 a fost stabilit conform legii nr.285/2010.

Dispozițiile art.1 din legea nr.285/2010 stabilesc în mod expres faptul că baza de calcul de la care trebuie să se pornească în calcularea salariilor ce trebuie plătite personalului din fondurile publice în anul 2011 este cuantumul salariului acordat pentru luna octombrie 2010.

Astfel, potrivit art.1 din legea menționată, începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, iar începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Prin urmare, în mod expres legiuitorul stabilește că majorarea cu 15% a salariilor funcției de bază și indemnizațiilor de încadrare se face având ca reper luna octombrie 2010.

În aceste condiții, este evident faptul că majorarea cu 15% prevăzută la art.1 alin.1 din legea nr.285/2010, urma a se aplica la cuantumul brut al salariului de încadrare așa cum acesta a fost stabilit prin ultimul act normativ anterior legii nr.285/2010. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca acest procent de 15% să se aplice cuantumului brut al salariului de încadrare existent anterior apariției legii nr.118/2010, ar fi specificat în mod expres acest lucru.

Efectul diminuării drepturilor salariale cu 25% a fost înlăturat prin aplicarea dispozițiilor OUG nr.19/2012 prin care cuantumul brut al elementelor salariale a fost majorat cu 8%, începând cu 1.06.2012, față de nivelul din luna mai 2012, respectiv cu 7,4%, începând cu 1.12.2012, față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2012.

Prin Deciziile nr.872/25.06.2010 și nr.874/25.06.2010, Curtea Constituțională a statuat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% prevăzută de legea nr.118/2010 este constituțională, în sensul că această soluție a fost determinată de apărarea securității naționale, noțiune înțeleasă sub forma unor aspecte din viața statului – însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului.

De asemenea, potrivit Deciziei nr.939/07.07.2011 a Curții Constituționale, salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicabilitate a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat.

În consecință, instanțele de judecată nu pot depăși atribuțiile puterii judecătorești, adăugând la lege, ci doar legiuitorul poate stabili drepturile salariale suplimentare, condițiile de acordare și cuantumul acestora.

De altfel, la data de 18.11.2013, ÎCCJ a decis în soluționarea recursului în interesul legii prin decizia nr.21, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.8 din legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, că premiul pentru anul 2010, prevăzut de art.25 din legea nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, a fost inclus în majorările salariale stabilite pentru anul 2011, potrivit dispozițiilor art.1 din legea nr.285/2010, nemaiputând fi acordat în forma supusă vechii reglementări. Această decizie este obligatorie pentru instanțe, în temeiul art.517 alin.4 CPC.

Prin urmare, pretențiile reclamantilor de a beneficia de alte sume de bani reprezentând premiul anual aferent anului 2010, inclus în majorările pentru 2011 și în continuare, actualizate și cu dobânda aferentă, sunt nesustținute, iar Tribunalul va respinge acțiunea ca neîntemeiată, inclusiv cu privire la capătul de cerere accesoriu referitor la cheltuielile de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive, ca neîntemeiată.

Respinge cererea pentru perioada anterioară 19.12.2014, ca prescrisă.

Respinge cererea formulată de reclamanțiiîn contradictoriu cu pârâțulca neîntemeiată.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, cererea urmând să fie depusă la sediul Tribunalului București.

WWW.JURI.RO